

DOE TOCH NIET ZO DWAAS!

(SEI DOCH NET SO DUMM)

Komedie in drie bedrijven

door

ULLA KLING

vertaling

Erik Bok

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DOE TOCH NIET ZO DWAAS! - SEI DOCH NET SO DUMM** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ULLA KLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2015 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

OPA VONK - een gemoedelijke oude man. Hij houdt van een grapje. Hij is doof voor de goedbedoelde raadgevingen van zijn kinderen. De laatste tijd wordt hij wat vergeetachtig.

LUDWIG VONK - jongste zoon. Aard naar zijn vader.

HANS VONK - oudste zoon. Een pietje precies. Hij zit enigszins onder de plak bij zijn vrouw Lydia.

LYDIA VONK - zijn schoondochter. De vrouw van Hans. Een haabaai. Toch meent ze het niet slecht. Ze is alleen bang dat zij iets te kort komt.

GERDA VONK - zijn jongste dochter. Een lieve vrouw. Ze is zojuist gescheiden en staat nu alleen voor de opvoeding van de kleine Leendert.

IRMA KRIJGSHELD - een resolute vrouw. Ongeveer even oud als Opa Vonk. Ruwe bolster blanke pit.

JOLANDA - een jonge mooie vrouw

FATIMA - een Turkse vrouw

DOKTER BLOEM - arts, kan zowel door een vrouw als door een man gespeeld worden.

DECOR:

Een rommelige onopgeruimde kamer. Op tafel staan niet afgewassen borden, kopjes, etc. Door de hele kamer liggen kranten en allerhandse kledingstukken. Tegen de achterwand staat een kooi met hierin een kanarie. Rechts deur naar de keuken. Midden deur naar gang en voordeur. Links raam.

TIJDSBEPALING:

Eerste bedrijf: doordeweekse namiddag

Tweede bedrijf: de volgende dag

Derde bedrijf: drie maanden later

EERSTE BEDRIJF

Door de radio klinkt luide muziek. Opa ligt snurkend in een leunstoel, door de deur rechts komt een rokerige walm het toneel op. Er wordt gebeld en geklopt. Het kloppen wordt dringender. Dan stormt Ludwig van uit het midden het toneel op.

LUDWIG (*schudt Opa wakker en doet de radio uit*): Vader, wordt wakker! Hoor je me niet bellen? (*hij ziet de walm*) Vader, hoe vaak moet ik je nog zeggen.... Het komt nog eens zover dat jé het hele huis in de fik steekt. (*hij gaat snel rechts af het walmen wordt minder*)

OPA (*wordt moeizaam wakker*): He, wat is er? Is er brand?

LUDWIG (*op*): Dat scheelde niet veel. (*hij doet het raam open*) Je hebt het eten aan laten branden. Je gaat toch niet liggen slapen als je iets op het vuur hebt staan. En horen doe je ook niks als je de radio zo hard aan hebt staan. Ik heb mijn vingers blauw geklopt. Het is maar goed dat ik een sleutel heb.

OPA: Die sleutel is alleen voor noodgevallen.

LUDWIG: Oh en vind jij het geen noodgeval, wanneer het eten aanbrandt en jij prinsheerlijk ligt te slapen?

OPA: Wat voor eten?

LUDWIG: Kom nou, ruik je niks?

OPA (*ruikt*): Wat zou ik moeten ruiken?

LUDWIG: Dit gaat zo niet langer. Er gaat geen dag voorbij of je laat iets aanbranden. Daar komen nog eens de grootste ongelukken van.

OPA: Wat kan er nou aanbranden? Ik kook helemaal niks.

LUDWIG: Vader praat geen onzin. Je hebt natuurlijk wat op het vuur gezet en toen ben je het vergeten. Dat zou de eerste keer niet zijn.

OPA: Maar het is helemaal geen etenstijd.

LUDWIG: Nee he he, je ligt natuurlijk al uren te pitten. Het eten is finaal verkoold. Als jij me kunt vertellen wat het had moeten worden dan weet ik het ook, het is - een grote zwarte klont.

OPA (*schudt zijn hoofd*): Nee jongen, je moet je vergissen. Ik kook niks meer. Sinds je moeder dood is heb ik niet meer voor mezelf gekookt, dat weet je heel goed.

LUDWIG (*loopt opgewonden heen en weer*): Vader wees niet zo vreselijk eigenwijs. Je gaat altijd overal tegenin. Ik heb je al honderd keer gezegd....

OPA (*pakt een bord en een doos van tafel*): Ha, hier heb ik het! Dit heb ik vanmiddag gegeten! Volkoren gezond en lekker. Alles

biologisch didactisch verantwoord. Geloof je me nu? Mij hoefje niks honderd keer te vertellen, jou moet je altijd alles honderd keer voorkauwen. Vroeger als kind al, en nu is het niks anders.

LUDWIG (*bekijkt de doos die Opa hem gegeven heeft*): Heb je dit gegeten? Geen wonder dat je zoveel noten op je zang hebt. Dit is geen musli, dit is zangzaad voor je kanarie!

OPA: Werkelijk? Daarom kon ik het natuurlijk zo moeilijk weg krijgen. Alles bleef aan mijn tanden plakken. Dan kan ik mooi proberen of dat spul ook werkt. (*hij probeert te fluiten als een kanarie*)

LUDWIG: Hou op met die onzin, ik moet met je praten.

OPA: Goed, maar doe eerst het raam dicht. Het tocht hier.

LUDWIG: Dat moet ook, dan lucht het hier tenminste een keertje goed door. Er hangt hier een stank waar je niet goed van wordt.

OPA: Zeg, let een beetje op je woorden jij.

LUDWIG: Hoe vaak heb ik je niet gezegd; "Wanneer je iets op het vuur zet, blijf er dan bij! Ga in de keuken zitten en hou er een oogje op".

OPA: En hoe vaak heb ik jou niet gezegd dat ik nergens een oogje op hoef te houden. Ik kook allang niet meer! Jij bent degene die eigenwijs is, niet ik. (*kwasi onschuldig*) Misschien was het Lydia. Dat is net iets voor haar, het eten aan laten branden en dan mij de schuld geven.

LUDWIG: Doe niet zo dwaas! Jij verdraait altijd alles! Je hebt iemand nodig die een beetje op je let.

OPA (*reageert gepikeerd*): Welja, een kindermisje. Ik ben oud en wijs genoeg om op mezelf te passen..

LUDWIG: Ik heb het niet over een kindermisje, maar over een huishoudster. (*hij pakt enkele kopjes en houdt die Opa onder zijn neus*) Hier, kijk dan, die staan er al minstens een week. Heeft Lydia dat soms ook gedaan? (*hij pakt een pan van onder de bank vandaan*) En hier, (*hij kijkt in de pan*) een laag schimmel van drie centimeter dik. Komt dat ook door Lydia? (*Opa haalt zijn schouders op*) Vader luister nou, zo kan het toch niet doorgaan? Het wordt tijd dat er iemand in huis komt om orde op zaken te stellen. Als ik jou was zou ik maar eieren voor mijn geld kiezen, anders worden er andere maatregelen genomen.

OPA: Ha, en door wie dan wel?

LUDWIG: Door ons allemaal. Hans en Lydia kunnen ieder ogenblik hier zijn en misschien komt Gerda ook nog.

OPA: Ha, de familieraad heeft besloten. Bloedzuigers. Parasieten. Van Lydia had ik zo'n streek wel verwacht. Maar van jullie, mijn eigen vlees en bloed. Jullie moesten je schamen, over het hoofd

van een arme oude man heen beslissen wat er met hem gaat gebeuren. Het is een schande!

LUDWIG: We willen toch alleen maar wat goed voor jou is?

OPA: Het is maar goed dat jullie moeder dit niet meer mee hoeft te maken. Zij had wel raad met jullie geweten.

LUDWIG: En met jou ook! Je denkt toch niet dat moeder in zo'n zwijnestal had willen leven? Ze had je zo over de knie gelegd. Oude stijfkop. (*weer rustiger*) Luister vader, we hebben het beste met je voor. Waarom ga je niet lekker naar een aanleunwoning of gezellig in een tehuis? Daar is het schoon, je hebt er gezelschap, je krijgt op tijd te eten. Wat wil je nog meer? Doe toch niet zo dwaas!

OPA: Ik ga niet naar een tehuis!

LUDWIG: Neem dan een huishoudster!

OPA: Niks daarvan! Zolang ik het hier voor het zeggen heb komt er geen vreemd vrouwspersoon over de vloer. Je moeder zou zich omdraaien in haar graf.

LUDWIG: Okee, best, houd je poot maar stijf. Gooi je kont maar tegen de krib. Maar zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb!

Er wordt gebeld. Ludwig gaat midden af, en komt even later terug met Hans en Lydia. Opa heeft inmiddels het venster gesloten, hij steekt een pijp op en is rustig in een leunstoel gaan zitten.

LYDIA: Allemensen, wat heb je nu weer uitgespookt? Het ziet hier blauw van de rook. Doe die pijp uit en maak dat raam open! Het is om te stikken.

OPA (*met nadruk*): Dat raam blijft dicht! Goedemiddag Hans, hoe gaat het jongen? Jij ook een goedemiddag Lydia.

HANS: Goedemiddag Pa, hoe gaat het?

LYDIA: Ja ja, goedemiddag. Wat heb je nu weer aan laten branden?

OPA: Hoe kom je er bij dat ik iets aan heb laten branden? Waarom gaat iedereen er vanuit dat het mijn schuld wel weer zal zijn? Ik had wel ziek kunnen wezen, de kanarie had een ongeluk gehad kunnen hebben. Maar nee, iedereen vraagt wat ik nu weer aan heb laten branden. Jullie bekijken het maar, ik ga mijn middagdutje doen. Jullie weten toch altijd alles beter dan een ander. (*hij gaat op de sofa liggen, demonstratief met zijn rug naar de rest*)

HANS: Vader doe niet zo koppig. We hebben toch het beste met je voor? Ik heb speciaal een dag vrij genomen om de zaken hier te regelen.

OPA: Er valt niks te regelen.

LYDIA: Ja, dat kan toch niet. Hans neemt niet voor niets een dag vrij. We maken ons voortdurend zorgen om je. Neem toch eindelijk eens telefoon, dan kunnen we je tenminste bellen.

OPA: Ik kijk wel uit, als ik telefoon heb, zie ik mijn kleinkinderen helemaal niet meer.

LYDIA: Sinds je hier alleen in huis woont, heb ik geen rustig ogenblik meer. En jij doet alsof je dat allemaal niks kan schelen.

OPA: Het kan mij ook niks schelen.

LYDIA *(tot Hans):* Nou hoor je het zelf. Heb ik het niet gezegd? Met _____ valt niet te praten. Hij is zo koppig als een ezel.

HANS: Lydia alstjeblijft, wind je niet zo op. Je maakt vader alleen maar zenuwachtig met je gedoe. *(tot Ludwig die voor zichzelf een flesje bier gehaald en ingeschonken heeft)* Waar blijft Gerda? We hadden toch afgesproken, dat we dit met zijn allen zouden regelen?

LUDWIG: Geen idee, ze had hier eigenlijk al moeten zijn. Waarschijnlijk heeft haar bus vertraging.

LYDIA: Dan ga ik ondertussen in de keuken een beetje orde op zaken stellen. *(ze neemt de pan met schimmel van de tafel)* Het is toch verschrikkelijk, een mens zou omkomen in zijn eigen vuil. *(ze gaat rechts af)*

OPA: Sommige mensen kunnen zo vreselijk overdrijven.

LUDWIG: Wat zei je vader?

OPA: Niks, ik droom hardop.

Hans heeft inmiddels voor zichzelf ook een pilsje gepakt. Hans en Ludwig overleggen samen, ze praten iets zachter en werpen af en toe een blik op Opa.

LUDWIG: Hans, ik ben er niet zo voor om vader in een bejaardenhuis te stoppen. Kun jij hem niet in huis nemen. Lydia en jij hebben een kast van een huis.

HANS: Een kast van een huis... dat is wel een beetje overdreven. De kinderen hebben allemaal hun eigen kamer. Daar zijn ze aan gewend. Ze zouden het niet begrijpen Wanneer een van hen zijn kamer af zou moeten staan. Volgens Lydia zijn de kinderen juist op een leeftijd dat dit traumatische wonden achter kan laten. Ik heb mijn werkkamer. Die heb ik nodig, wanneer ik mijn werk op kantoor niet af krijg. Lydia heeft een kamer nodig om te strijken en te naaien enzo. En dan heeft een mens toch ook een beetje ruimte nodig voor zijn privacy. We zitten elkaar nu al op de lip.

LUDWIG: Op elkaars lip? Met zijn vieren op 140 vierkante meter?

LYDIA (*steekt haar hoofd om de hoek van de keuken*): Hans je laat je niet ompraten, hoor je. Vader komt in geen geval bij ons in huis. Ik heb al voldoende aan mijn hoofd met de opvoeding van de kinderen en het bestuur van de Rotaryclub. Bovendien ben ik maar de schoondochter. Laat Gerda hem maar in huis nemen!

HANS: Al goed, al goed. Je hoeft niet zo te schreeuwen, vader slaapt net.

LYDIA: Ik wilde het alleen nog maar eens duidelijk stellen. Bij ons kan hij in ieder geval niet terecht. Vergeet niet dat het huis op mijn naam staat. (*ze verdwijnt weer in de keuken*)

HANS: En hoe zit het met jou Ludwig? Kan vader niet bij jou in huis?

LUDWIG: Bij mij? Op mijn tweekamerflat? Dat is toch belachelijk? Bovendien is hij dan nog de hele dag alleen. Dan steekt hij mijn flat in de fik in plaats van zijn eigen huis. (*er wordt gebeld*) Ah daar zal je Gerda hebben. (*Ludwig gaat af en komt even later terug met Gerda*)

GERDA: Hallo allemaal, sorry dat ik zo laat ben, maar ik moest eerst Leendert nog van de crèche halen. (*spreekt naar buiten*) Goed zo, brave jongen, ga maar fijn in de tuin spelen. (*ze snelt af vanachter het toneel horen we haar stem*) Bah, Leendert. Foei. Niet doen. Leg terug. Je mag geen wormen in je mond stoppen. Hier ga maar weer fijn met je schepje spelen, mama is zo weer terug. En denk eraan, niks meer in je mond stoppen. Hier heb je een lolly. (*ze komt weer op*) En hebben jullie al besloten?

HANS: Nee, wij zijn er ook nog maar net.

LUDWIG: Ik heb nog geprobeerd om met hem te praten. Maar hij is zo vreselijk eigenwijs. Volgens hem is er niks aan de hand.

GERDA: Dat kan toch niet? Straks doet hij zichzelf wat aan.

LYDIA (*op, terwijl ze een pan schoonkrabt*): Ik heb al gezegd dat wij vader in geen geval in huis nemen. Waarom neem jij hem niet in huis Gerda? Jij hebt toch voldoende ruimte, nu je man bij je weg is?

GERDA: Zoiets kun jij alleen verzinnen. Alsof ik niet voldoende aan mijn hoofd heb met de scheiding en de zorg voor de kleine Leendert. En Henk is niet van plan om ook maar een cent alimentatie voor mij te betalen. Voor Leendert wel maar voor mij niet. Dus ik moet weer hele dagen gaan werken. En dan is vader ook de hele dag alleen.

LUDWIG: Gerda heeft gelijk. Dat is het grootste probleem, je kunt hem geen moment alleen laten.

LYDIA: Neem me niet kwalijk hoor, ik vroeg het alleen maar!

HANS: Laten we geen ruzie maken. Het lijkt mij het beste wanneer vader naar een tehuis gaat. Daar wordt er tenminste op hem gelet, en daar kan hij de hele dag lekker in de zon zitten en een kaartje leggen. We moeten er alleen voor zorgen dat hij regelmatig bezoek krijgt van een van ons, daarom heb ik alvast een lijst opgesteld met een bezoekenregeling. Lydia en ik kunnen op maandag een half uurtje, voor we naar de Rotaryclub gaan. Als Ludwig dan dinsdag gaat. En Gerda, jij op woensdagmiddag samen met de kleine Leendert.

LUDWIG: Ho even, niet zo snel. We hebben nog helemaal niet besloten dat vader naar een tehuis gaat. Bovendien wil hij dat zelf helemaal niet.

LYDIA: Natuurlijk wil hij dat niet, daarom moeten wij voor hem beslissen.

GERDA: Hebben jullie al uitgezocht hoeveel dat kost, zo'n tehuis? Ik weet niet of ik daaraan mee kan betalen, ik heb net genoeg om zelf rond te komen.

LYDIA: Oh nee, als het zover komt dan moet iedereen meebetalen. Zonder uitzondering!

OPA (*komt overeind tot zit*): En hoe had je je dat voorgesteld Lydia? Betaalt iedereen naar draagkracht? Hebben jullie daar ook een lijst voor opgesteld?

GERDA: Dag vader, (*ze geeft hem een kus*) ben je eindelijk wakker?

OPA: Wakker? Hoe kan ik nu slapen met dat gekrakeel van jullie?

HANS: Vader we draaien nu al maanden in een kringetje rond. Vandaag moet er een beslissing vallen.

LYDIA: Precies! Precies! (*tot Opa*) We moeten jou gewoonweg dwingen je geluk te grijpen.

OPA: Geluk?! Het was een geluk geweest wanneer ik gelijk met jullie moeder gestorven was.

HANS: Zo moet je niet praten. We willen toch alleen maar wat het beste voor je is?

LYDIA: We doen dit in je eigen belang.

LUDWIG: Voor deze ene keer ben ik het met Lydia eens. Je weet zelf net zo goed dat je de laatste tijd van alles vergeet. We willen je alleen maar helpen.

OPA: Ah, is dat jullie manier van helpen? Me wegstoppen in een of ander gesticht.

GERDA: Vader doe toch niet zo dwaas! Niemand wil jou in een gesticht stoppen.

OPA: Oh nee? Het gaat net als met de oude Kerstens van hiernaast. Die zou ook naar een keurig net pension "voor heren op leeftijd".

Toen hij daar aankwam vroegen ze hem hoe de staatsecretaris van volksgezondheid heette. Toen hij daar niet direct een antwoord op wist, hebben ze hem op een afdeling met louter seniele kwijlende bejaarden geplaatst. Hij is nu zelf net zo. Mij maken jullie niks wijs!

LUDWIG: Rustig maar, doe toch niet zo dwaas. Tegen jou wil ga je niet naar een bejaardenhuis. Maar dan komt er hier een huishoudster! Daar wordt niet meer over gemekkerd, dat beslis ik!

LYDIA: Sinds wanneer beslis jij? Hans is de oudste zoon, die is hoofd van de familie.

OPA: Hans? Hoofd van de familie? Over mijn lijk!

GERDA: Een huishoudster...? Dat vind ik een goed idee. Dan hoef je ook je huis niet uit. Maak je maar geen zorgen vader, we zoeken een rustige nette vrouw van ongeveer jouw leeftijd uit om de boel hier een beetje op orde te houden.

OPA: Van mijn leeftijd? Ik heb geen zin om de hele dag tegen een rimpelig oud besje aan te kijken. Dan kan ik net zo goed naar zo'n gesticht. Ik wil een jonge meid.... als ik er al een wil.

LUDWIG (*schertsend*): Vader, je haalt je toch niks in je hoofd hè?

OPA: En waarom niet? Zo oud ben ik nu ook weer niet.

GERDA (*kijkt naar buiten*): Nee Leendert, leg die worm neer. Mama had gezegd dat je niet alles in je mond mag stoppen.

OPA: Wat? Mijn kleinkind is hier, en jullie zeggen mij niks? Fraai is dat. (*hij kijkt ook naar buiten*) Ach kijk nou, hij probeert een worm in te slikken. Wacht Leendert, je moet die worm niet echt op eten, dat is een truuk om meisjes te laten schrikken. Kom maar, geef die worm maar hier, dan zal Opa het nog een keer voor doen. (*Opa gaat midden af hij steekt nog even zijn hoofd om de hoek van de deur*) Die truuk heeft hij van mij geleerd. (*Opa af*)

GERDA: Vader, je leert dat kind niet nog meer streken. Hoor je me? Ik heb geen minuut rust als hij met de jongen alleen is.

LUDWIG (*lachend*): Ik weet nog toen Leendert nog maar pas geboren was. Apetrots was hij. Niks had dat kind van zichzelf, het waren zijn ogen, zijn neus, zijn handen....

GERDA: En die keer dat hij Leendert uit zijn wiegje had gehaald en dat ze samen zijn gaan vissen.

LUDWIG: En dat jij de politie belde omdat je dacht dat de baby ontvoerd was. (*lacht*)

LYDIA: Ja, lach er maar om, naar die twee van ons informeert hij amper.

HANS: Kom Lydia dat is niet waar. Ze zijn hem allemaal even lief. Je wilt zelf niet dat ze naar hun opa gaan.

LYDIA: En heb ik geen gelijk? Hij leert ze toch alleen maar onzin. Laatst wilden ze een raket gaan bouwen.

GERDA: Daar steekt toch geen kwaad in?

LYDIA: Oh nee, ook niet als ze proberen om een nieuwe brandstof uit te vinden? Het heeft me uren gekost om de garage weer op te ruimen.

GERDA: Maak je niet druk, daar groeien ze wel over heen. Kom ik help je in de keuken. *(beiden af)*

OPA: Wacht hier Leendert, dan haalt Opa een paar koekjes voor je. Die smaken veel beter dan wormen. Let maar eens op. *(Opa komt op en gaat op zoek naar de koekjestrommel)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto